

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ θγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δέκα τοῦ μηνὸς Μαΐου,
ἔναρξις Κοινοβουλίου.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κάτι θὰ μᾶς τρέξη.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκαοκτὼ σὺν ἑκατό,
καὶ τὴν βουλήν χειροκροτῶ.

Καὶ μ' ἐλεγείον ἄλλο
τὸν Θεοδωράκη ψάλλω.

ὦχου! καὶ πῶς κατήντησες, βρέ Θεοδωρῆ καθμένε! —
καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι σου ἀπ' τὴν καρδιά σὲ κλαῖνε.
Κι' ὁ Δούνης ὁ παμφίλιτος κι' αὐτὸς σ' ἀφίνει τώρα,
ἀλλ' ἴσως κι' ὁ Μαθιέπουλος σ' ἀφήσῃ ὦρα ὦρα,
κι' ἐγώ, κυρὰ Ντεληγιαννοῦ, ὁ πιδὲ καλὸς σου φίλος,
δὲν ἤθελα 'στὲν κόρφο σου νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος.

Καὶ ὥς 'στὴν ὑστερὴ στιγμὴ τὰ πύλωτό σου στόμα
γιὰ τὸν πολὺ σου πόλεμο 'σαλιέριζε ἀκόμα,
καὶ ἤθελες 'στὸ σβέρκο μας καὶ πάλι νὰ καθίσῃς
καὶ μ' ἄλλα νέα λάχανα τὸν κόσμον νὰ ταῖσῃς.
'Αλλ' ὅμως δὲν τὸ ἔχαψες καὶ τοῦτο τὸ λουκουμι,
κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα σ' ἔκαμαν οἱ φίλοι σου τουλούμι.

Καὶ σ' ἐδιώξαν, κύρ Θεοδωρῆ, μὲ τὸ σικτὶρ πιλάφι,
κι' ἀπ' τὸ θυμὸ σου ἔγινες κατάχλωμος σὰν θειάφι,
κι' ἀπὸ κοντάτων σ' ἐσπρωχναν καὶ οἱ πολλοὶ κι' οἱ λίγοι,
κι' ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα του σ' ἐπῆρε 'στὸ κυνήγι,
καὶ ἄκουες τριγύρω σου φωναῖς μὲ παλαμάκια,
«μαῦρο τῆς Θεωρούλας μας, μαῦρο τοῦ Σουμαδάκια».

Πᾶν τὰ ντασύλια, Θεοδωρῆ, κι' ἐκείναις ἢ φλογέραις,
δὲν ἔρχονται πιά σπῆτί σου οἱ φίλοι μὲ παντέραις,
καὶ κλαῖς μόνάχος κι' ἔρημος μὲ χέριχ σταυρωμένα,
καὶ ἄλλο τώρα τίποτα δὲν ἔμεινε γιὰ σένα,
παρὰ τὰ μεγαλιὰ σου τὰ πρῶτα νὰ μᾶς λές,
καὶ λάχανα χορταίνωντάς 'ὥσ' ἂν μωρὸ νὰ κλαῖς.

Ὅλα ξυνά, κακόμοιρε, σοῦ 'ἔγῃχαν ἀπ' τὴ μύτη,
καὶ μ' ὅση δόξα σ' ἔφεραν, μὲ τόσο χάλι πέφτεις —
ἢ Δύσις κι' ἢ Ἀνατολή μὲ τὸνομά σου φρίττει,
κι' ἄλλου περνᾷς γιὰ παλαβὸς, κι' ἄλλου γιὰ πρῶτος ψεύτης.
'Ω! ἄς σὲ κλάψῃ, Θεοδωρῆ, ἐκεῖνος ποῦ σὲ ξέρει,
καὶ ἄς κοπῇ κι' ἢ γλῶσσά σου μὲ τὸ δεξὶ σου χέρι.

Ντεληφυσέκη Θεοδωρῆ, τὸν πόλεμο παραίτα,
διὰ παντὸς τὸ κόμμα σου καὶ τοὺς ἐννιά χαιρέτα.
ρίξε ἀσπίδες, δόρατα, σπαθιά καὶ μπαγιονέταις,
καὶ ξούρισε ὀγρήγορα τῆς ἀσπράς σου μπαρμπέταις,
καὶ ράσσον ἀντὶ θώρακος κατάρμακρον ἐνδύσου,
καὶ γίνε πιά Καλόγερος νὰ σώσῃς τὴν ψυχὴ σου.

Κι' ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, Θεοδωρῆ, Καλόγερος νὰ γίνῃς
καθὼς ὁ Σαρδανάπαλος καὶ σὺ φοροτάγι βάλε,
κι' ἐνῷ ἐγὼ τὰς ἡδονὰς θὰ ψάλλω τῆς εἰρήνης,
ἐσὺ πολέμους φρόνους κατὰ βαρβάρων ψάλλε.
Κοκκίνιζε μὲ σουλουμά καὶ μπέρικο φτερισάδι
καὶ κάνε πάντα συντροφιά μας μὲ τὸν Λεβίδη.

'Αλλ' ἂν καὶ τοῦτο, Θεοδωρῆ, σοῦ φέρῃ ἀηδία,
ἀμέσως τότε φόρεσε μακρὸν ζουρλομανδύαν,
καὶ μένε πάντοτε κλειστὸς ἐντὸς Φρενοκομείου
καὶ πάρε καὶ τὸν Πρώταν τοῦ Πανεπιστημίου
'Οποῖο κι' ἂν θέλῃς διάλεξε ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία
καὶ γαῖαν ἔχου ἐλαφρὰν, ἀρσενική κυρία.

Φασουλής και Περικλέτος.
Σ' καθέναν νέτος σκέτος.

Φ.—Και συνελθούσης της Βουλής περί δεκάτην ὥραν διὰ τὴν δώση, Περικλῆ, Κυβέρνησιν ὅσῃν χώραν, καὶ πληρωθέντων μονοῦ τῶν ἀνὰ θεωρείων ἐκ κυρίων, λωποδυτῶν καὶ Τούρκων καὶ κυρίων, μετ' εὐλαβείας δὲ πολλῆς ἐκεῖ παρισταμένων τοῦ Στήλιαν τοῦ Ἀγγλορωμηοῦ καθὼς καὶ ἄλλων ξένων, οἱ βουλευταὶ κατέλαβον τὰς θέσεις μετὰ φόβου καὶ εἰσῆλθε καὶ ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Δεσπότης Τρίκκης, καὶ τὸν συνήθη ἀρχισ: ἀγιομὸν νὰ κἀνῃ. ψάλλον πολλοὺς ἐξορκισμοὺς κατὰ τοῦ Δεληγιάννη, καὶ οὕτω πῶς τῆς τελετῆς ἡσύχως τελεσθεύσης καὶ ἐν ἀπαρτίᾳ τῆς Βουλῆς καθ' ὅλα εὐρεθείσης, ὁ γέρο-Βάλδης κάτωχρος ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα, τὴν τῆς Συνόδου ἐναρξιν κηρύξας παρρησίαν, καὶ εὐθὺς φωναὶ ἠκούσθησαν πολλῶν ἐξοχότητων, «μῦθρα τῶν Ντεληγιάννηδων καὶ τῶν Ἑρμαφροδίτων! μαῦρο τοῦ Ψευδοθόδωρου, τοῦ πρώτου Ἀρλεκίνου, ποὺ τὴν πατρίδα ἐκκαίμε μακρὰν κοιλὰδα θρήνου, ποὺ μασκράδες τῶν σκυλιῶν μᾶς ἐδείξε ὅτ' ἡ Δύσι, καὶ ὁ καθεὶς σιχαίνεται ἀπάνω μας νὰ φτύσῃ.» Κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ. Χατζόπουλος καὶ Ράλλης καὶ ἄλλοι πολλοὶ μετὰ σπουδῆς ἐσκέφθησαν μεγάλης ν' ἀφίσουν τὴν Ντεληγιάννου εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα, προτοῦ ἢ φιλημας Ἑλλάς τοῦ κόσμου γίνῃ χρεῖα. Ὁ τῶς δὲ Πρωθυπουργός, ἡ μᾶστις τῶν ἐφέδρων, ἐξῆλθε μετὰ τοὺς φίλους τοῦ ὁτὸν Χείμαρρον τῶν Κέδρων, καὶ εἰς οὐρανὸν τὸ βλέμμα τοῦ μετὰ πόνον ἀνατείνας, ἀνελογίσθη ὁ πτωχὸς τὰς δάφνας τοῦ ἐκείνας, τὴν ἐνδοξὸν καὶ ἱερὰν ἐδόξην Ἀπριλίου, τὴν δύναμιν τοῦ κόμματος καὶ τοῦ Κοινοβουλίου, τὰς παρελάσεις τῶν πιστῶν ἐφ' ἁμαξῶν καὶ κάρων, τὸ μέγα πραξινικόπημα ἐκεῖνο τῶν Βουλγάρων, τὴν Βερολίνιον γραμμὴν καὶ τὰς ἱσοροπίας, τὰς ἐκ τῆς προσχωρήσεως φρικτῶδεις συνεπείας, ἀλλὰ ἰδὼν καὶ τὸ πολὺ σημερινὸν τοῦ χάλι, κτυπήσας δὲ καὶ τρεῖς φορὰς ὅτ' ἐν τῷ τοῦ κεφάλι, «Ἡλι λαμὰ σαβαχθαν!» ἀνέκραξεν ὁ τάλας καὶ ὁτὸν Δεβίδην ἔπασσε τὰς θελκτικὰς ἀγκάλας. Καὶ ἀνανήψας ἔπειτα διέστειλε τὰ χεῖλη καὶ ἀκατάληπτα πολλὰ πρὸς τοὺς πιστοὺς ὠμίλει, ἐκεῖνοι δὲ κατάπληκτοι ἀλλήλους ἐθεώρουν καὶ ἀκούοντες καὶ βλέποντες τὸν ἀρχηγὸν ἠπόρουν, ὅν ἔντως ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Θεωδωρῆ ἐδόξθη, καὶ γὰρ οὐδεὶς δὲν δύναται αὐτὸν νὰ καταλάβῃ. Διότι, φίλε Περικλῆ, σοὺ λέγω ἐν συντόμῳ πῶς ἐσὶν ἡ τρέλλα τοῦ ὅλο καὶ πέρνει δρόμο. Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῆ, μετὰ τὸ σοφὸ κεφάλι, γιατί' ἤθελε ὁ Θεωδωρῆς νὰ κυβερνήσῃ πάλι, ἀφοῦ ὡς χθὲς ἐφώνασε ὅτ' ὁ Δούνηδων τὰς κέρει πῶς προτιμᾷ καλλίτερον νὰ τοῦ κοπῇ τὸ χεῖρ, παρὰ ποτὲ τὸν βίσιον ἀφοπλισμὸν νὰ κἀνῃ;...

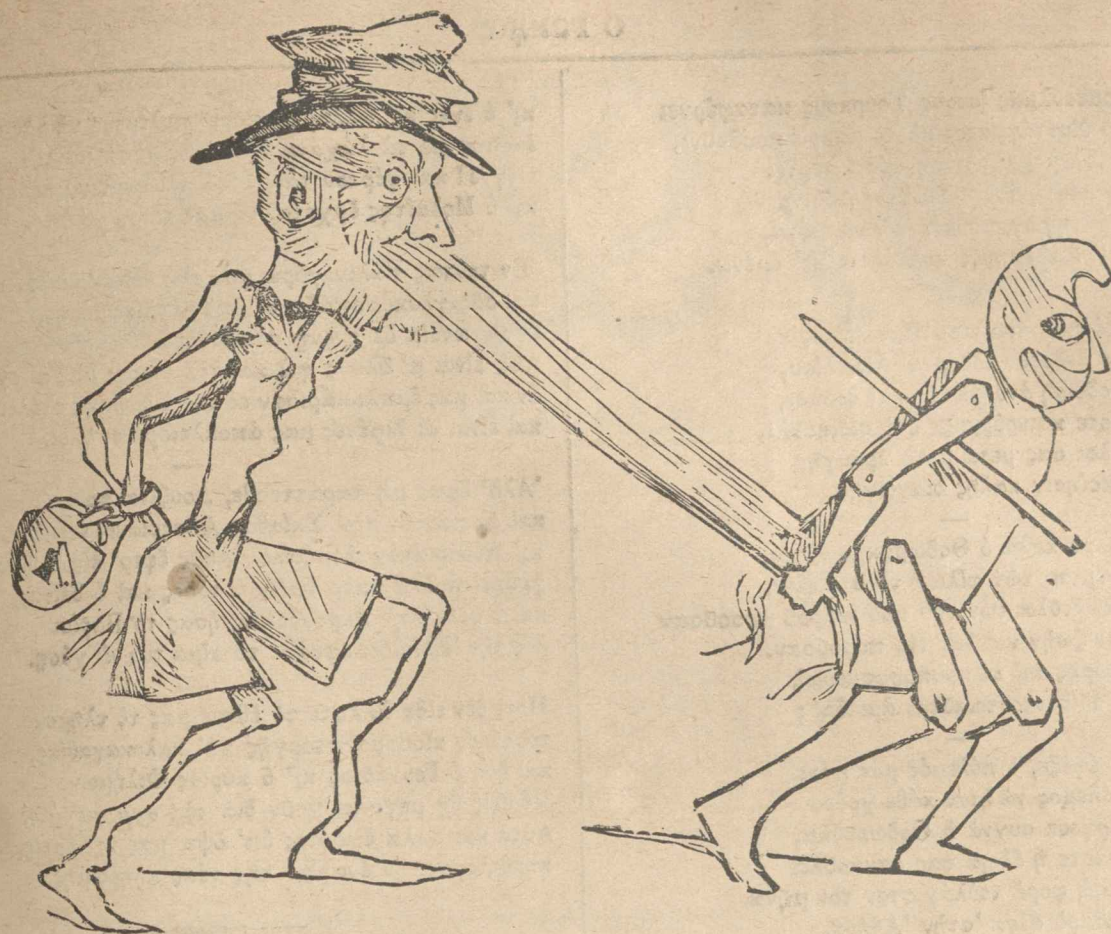
Φ.—Δὲν πᾶνεις σοῦπα χαρτοσὰ μ' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη. Μὴ τὸ μαλὸ σου ἀδικα σκοτίζῃς καὶ πιττεύῃς, μὴ φύλλους μέσα ὁτὰ χυρὰ, βρε Περικλῆ, γυρεύῃς. Εἴν' ἄλλο εἶδος ταρχῆς ἐκεῖνος ὁ ἀνάντης, καὶ ὁ Μπίσσαρ καὶ ὁ καλλίτερος τοῦ κόσμου νομάντης δὲν εἴμπορε ὁτὸν Θεωδωρῆ τὸν νοῦ νὰ ἐμβατεύσῃ καὶ οὐτ' ἓνα ἐκ τῶν τόσων τοῦ σχεδίων νὰ μαντεύσῃ. Καὶ ἤδη ἐξακολουθῶ περὶ βουλευτηρίου. ἦτο λοιπὸν ἡ ὄψις τοῦ ὡς εἶδος σουδαρίου, καὶ ἡ Ροζοῦ τὸν ἐβλεπε ἀπὸ τὸ θεωρεῖον μετὰ βλέμμα συμπαθητικὸν καὶ κάποτε δακρύων καὶ ἀπὸ ψηλὰ τοῦ ἔκανε ἀέρα μετὰ ῥιπῆς, καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Τράκα τοῦ καὶ τοῦ Σιδιτανίδη ἐκάθητο περίλυπος καὶ σκυθρωπὸς ὁ τλήμων, ἔχων τὸν μὲν ἐκ δεξιῶν, τὸν δὲ ἐξ εὐωνύμων. Ἦν δὲ ἡ ὥρα, Περικλῆ, περὶ ποῦ ἐνδεκάτη καὶ ἡ ζέστη ἐφθανε σχεδὸν ὅτ' αἰκσοὶ καὶ κᾶτι καὶ ὁ κόσμος ἐπερίμενε ἐν τῷ συγκινήσει, ὅταν ὁ Τράκας ἐξαφνὰ ἐπῆγε νὰ ψηφίσῃ, καὶ τότε πλέον ἐγίναν μεγάλας ἱστορίας, καὶ ἤθελαν σῶναι καὶ καλὰ καὶ ἀνδρες καὶ κυρίες νὰ δοῦν τοῦ Τράκα τοῦ Κομνὰ τὴν ἑακυσμένη κλάρα, καὶ ἀκουε μὴ φοβερὴ καὶ ἀλλόκοτη ἀντάρα, ἐνῷ ἐγὼ ἐφώναζα «Γενναῖοι συμπολιταί, ὅτ' ἡ ἀσπρὴ φουστάνελα τοῦ χρυμμένη θὰ τὴν ὀρῇτε.» Ἀλλ' ὅταν καὶ ὁ βουλευτὴς τῆς Διμήρας ἐφάνη, γὰρ νὰ ψηφίσῃ ὡς εἰκὸς ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη, τὸν εἶδε ὁ Θεωδωρὸς μετὰ μάτι σὰν γαρίδα, ἐκ φόβου μήπως καὶ αὐτὸς ἀφήσῃ τὴν μερίδα, καὶ αὐτὸς ψηφίσας ἔφυγε μετὰ τέσσαρα ποδάρια, σὰν νάτρεχε ὀπίσω τοῦ ὁ κόσμος μετὰ παντάρια.

Π.—Λοιπὸν;

Φ.—Ἄν ἀφαιρέσωμεν ὁκτὼ ἢ δέκα τζίφους, ἐκέρδισ' ὁ Χαρίλαος μ' ἐξήντα τέσσαρες ψήφους. Καὶ τότε δὴ ἀντήχησαν ἀλλαλαγοὶ καὶ γδοῦποι, καὶ ἐνῷ τὰς κέρει ἐτρέχε μετὰ ζήτῳ ὁτὸν Τρικούπη καὶ πόλεμον δὲν ἔπαυε ὁ Δούνης νὰ κηρύττῃ, ἐγὼ ἐπῆγα, Περικλῆ, ὁτὸν Θεωδωρῆ τὸ σπῆτι, καὶ ἀδελφικῶς τοῦ ἐσφίξα τὴν σιδικάρην παλάμην καὶ τὸν ἐπαρηγόρησα καθόσον ἠδυνάμην. Ἐκεῖνος δὲ μοῦ ἔλεγε τὸ πᾶν πῶς τὸν προδίδει καὶ ὅτ' ἡ Εὐρώπη σκέπτεται ἀγρήγορο τὰς εἰδὶ, νὰ κυτταχθῇ καλλίτερα εἰς φρενολόγους ξένους καὶ αὐτοπροσώπως νὰ τοὺς πῇ τὰ δίκαια τοῦ γένους, ἀφοῦ δὲ τύχη ἐντελοῦς καθ' ὅλα θεραπείας καὶ παύση πᾶς νὰ δμιλῇ γὰρ τὰς ἱσοροπίας, ἴσως μᾶς φέρῃ καὶ αὐτὸς καθὼς καὶ ὁ Φιλήμων φορτώματα συμπαθειῶν ἐκ φίλων πολυτίμων.

Π.—Καὶ ποιοὶ γίνηκαν Ὑπουργοί;

Φ.—Ἄς γίνῃ ὁποιος θέλει. περὶ αὐτοῦ σὲ βεβαίω καθόλου δὲν με μέλει. Ἐνῷ δὲ τώρα σοὺ μιλῶ, ἐκεῖ ὅτ' αὐτὸν μᾶς τοὺς Τούρκαλὰδες τοῦ Ἑγιοῦπ κτυπᾷ ἡ λεβεντιά μας, καὶ πέφτουν βέλγη σὰν βροχὴ καὶ σφαίραις σὰν χαλᾶς, καὶ αὐτὸ τὸ νέον ἀκουσμά μετὰ κατενθουσιάζει. Κι' ἀφοῦ σπουδαίως ἠλλαξάν τὰ πράγματα ἐσχάτως καὶ ἡ Θεωδωροῦλα ἔπαυσε νὰ κυβερνᾷ τὸ κράτος, ἴσως κανένας πόλεμος ἀληθινὸς ν' ἀνάρῃ καὶ καρποφύλλι κλέφτικο ὅτ' ὁ Ὀλομπος ν' ἀστράψῃ. Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος καὶ τὸ σπαθὶ μου ζῶνω, καὶ πρὶν μετὰ μπαγαλώσης σύ, ἐγὼ σὲ μπαγαλώνω.

Φασουλῆς καὶ Δεληγιάννης.
κι' ἓνας κι' ἄλλος μπεχλιβάνης.

Φ.—Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, τὰ Γιάννενα καὶ ἡ Κρήτη, καὶ τώρα τράβα, Θεωδωρῆ, γὰρ τοῦ Δρομοκαῖτη.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφλατᾶς
ὁτὸν Θεωδωρῆ τοὺς βουλευτάς.

Μετὰ μεγάλην μου χαρὰς σὰς βλέπω πάλι γύρω καὶ ἔρπειν αὐθόνομοι μεγάλην νὰ σὰς δειρῶ. Λοιπὸν καλῶς μᾶς ἤλθατε, διαβόλου φαφλατάδες, γὰρ νὰ ξανατραβήξετε τοὺς στρογγυλαῖς χιλιάδες, καὶ ἀφοῦ μᾶς πιτοίσετε μετὰ τὰ πολλὰ σὰς σάλια νὰ μᾶς ἀφίσῃτε ἔπειτα πρὶν ὅτ' αἰδᾷ μας τὰ χάλια.

Λοιπὸν καλῶς μᾶς ἤλθατε, χρυσοὶ πατέρες, πάλι, ἔλατε, σὰς παρακαλῶ, καὶ ὀρκισθῆτε πλέον μετὰ τὸν χεῖρ ὅτ' ἐν τῇ κοιλίᾳ καὶ τῷ κεφάλι πῶς τὴν φυλὴν θὰ σώσετε ἡμῶν τῶν ψωραλέων. Ἐλάτε νὰ γεμίσετε καὶ τὰδε μᾶς σακκούλια καὶ λάχανα τοῦ Θεωδωρῆ καὶ μετὰ κοκκινόγούλια.

Συμπληρωθῆτε ὅλοι σὰς ὅτ' ὁ Δεληγιάννης γύρω καὶ νέαν ψήφον δότε τοῦ θερμῆς ἐμπιστοσύνης... Ἐλάτε μ' ἔλους σὰς χορὴν λεβέντικα νὰ σύρω καὶ ν' ἀπολαύσω τοὺς καρποὺς δεκκετοῦς εἰρήνης. Ἐλάτε νὰ τραβήξωμε καμμιὰ καλὴ σαμπάνια, καὶ ἀπὸ λαχανόφυλλα νὰ κάμωμε στεφάνια.

Ἐλάτε νὰ φιλήσετε τὸν Θεωδωρῆ ὅτ' ἐστὶν ὁτὸν ἀνάντη, διότι ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι, καὶ ὁ Κοντογούρης ἐξάλλος τηλεγραφεῖ ἀκόμα ἡ Βερολίνιος γραμμὴ πῶς ἀφεντα ἐδόθη. Οὐγού! καὶ φέρτεν τὰ βροχὰ καὶ φέρτεν τὰ λαχούρια... ἦσαι! Χριστὲ καὶ Παναγί!... μωρὲ, μὰ τὴν αἰνὰ τοῦτα!

Πιχθῆτε ὅτ' ἐνδότερα τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου καὶ ἡ Βερολίνιος γραμμὴ ἐδόθη εἰς τὸν κόπον, καὶ ὁ ἀδελφὸς καὶ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου μετὰ τὸν ἐπιστημώτερον τὸν βεβαιώνει τρόπον! Οὐγού! καὶ φέρτεν τὰ βροχὰ καὶ φέρτεν τὰς φλογεράς, καὶ βγάλτε τὸν Θεωδωρῆ ὅτ' αἰδᾷ μας μετὰ παντιέρας!

Κυττάξετε τὴν ἐρμὸν Χερσάνηρον τοῦ Αἰῶν, κυττάξετε τὸν Θεωδωρῆ μετὰ λάρυα πολέμου, κυττάξετε τοὺς Ἑλληνας ὁδοῦντας τοὺς βαρβάρους, νεκρὸν ἐντεῦθεν τὸν Ἑγιοῦπ καὶ ἐκείθεν τοὺς Βουλγάρους, μετὰ Τούρκου αἵμα κοκκινὴν τὴν καθεὶν σακαράκα, καὶ μετὰ τὴν κλάρα τὴν γνωστὴν τὸν Τουρκομάχαν Τράκα.

Κυττάξετε τί κουτουλαίς ὅτους Τούρκους καταφέρνει
 κι' ὁ τράγος τοῦ Συντάγματος μὲ τὸ μακρὸν κουδούνι,
 κυττάξετε πῶς πολεμεῖ καὶ πόση φόρα πέρνει
 καὶ ἡ παρέα ἡ γνωστὴ τοῦ θηριώδους Δούνη.
 Ἰδέτε πλήθη στρατηγῶν, μουλάρια λαθωμένα,
 καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἔμπρὸς κυττάξετε κι' ἔμένα.

Φ.
 ε

Φ.—Καὶ συνελθ

διὰ νὰ δώσ
 καὶ πληρω
 ἐκ κυριῶν,
 μετ' εὐλαβε
 τοῦ Στῆλμο
 οἱ βουλευτο
 κι' εἰσῆλθε
 καὶ τὸν συν
 φάλλων ποι
 καὶ οὕτω π
 κι' ἐν ἀπαρ
 ὁ γέρο-Βάλ
 τὴν τῆς Συ
 κι' εὐθύ: φ
 «μαῦρο τῶν
 μαῦρο τοῦ
 τοῦ τὴν πο
 τοῦ μασκα
 καὶ ὁ καθεῖ
 Κι' ὁ Δελή
 κι' ἄλλοι τ
 ν' ἀφῆσυν
 προτοῦ ἡ
 Ὁ τέως δ
 εἰσῆλθε μὲ
 κι' εἰς οὐρ
 ἀνελογίσθη
 τὴν ἐνδοξ
 τὴν θόναμι
 τὰς παρελ
 τὸ μέγα π
 τὴν Βερολ
 τὰς ἐκ τῆς
 ἀλλὰ ἰδὼν
 κτυπήσας
 «Ἦλι λαμι
 καὶ ὅτι
 Καὶ ἀνανή
 καὶ ἀκατάλ
 ἐκεῖνοι δὲ
 κι' ἀκούοντ
 ἀν ὅπως ὁ
 καὶ γὰρ οὐ
 Διότι, φίλε
 πῶς ὅσο π

Π.—Μὰ δὲν μοί
 γιὰτ' ἤθελε
 ἀφοῦ ὡς χ
 πῶς προτιμ
 παρὰ ποτὲ

Κυττάξετε τὰ τρόπαια τοῦ νέου Βασιλείου,
 σκεφθῆτε καὶ τὴν ἐνδοξὸν ἐβδόμην Ἀπριλίου,
 καὶ γίνετε τοῦ Θεωδωρῆ ἀνδράποδα καὶ δοῦλοι,
 δύο χιλιάδες βάλτετε καινούριας στὸ σακκοῦλι,
 καὶ δώσατέ του ὅλοι σας μετὰ μιᾶς κραυγῆς
 καὶ ἄλλην πιστοποιήσιν καλῆς διαγωγῆς.

Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ ὁ Θεωδωράκης νάχη,
 καὶ γὰρ αὐτὸς ἐγέμισε τῶν φίλων τὸ στομάχι,
 καθὼς καὶ τὴν σακκοῦλα των τὴν πρὸ καιροῦ νοσοῦσαν
 διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ διὰ τὴν παροῦσαν.
 Ἄν εἴπειε ὁ Θεωδωρῆς κι' αἱ προπαρασκευαί,
 ὅτους φίλους θὰ ἐδίδοντο τοιαῦται ἀμοιβαί;

Γιὰ σὰς, πατέρες, ἔφεξε, ὁ πόλεμός μας μόνο,
 καὶ εἴθε τέτοιος πόλεμος νὰ ἦταν κάθε χρόνο
 καὶ νὰ ἐπρωθυπουργεῖ συχνὰ ἡ Θεωδωροῦλα,
 γιὰ νὰ γεμίξῃ πάντοτε ἡ ἀδεῖα σας σακκοῦλα
 καὶ ὅσο φοραῖς ἡ μιὰ φορὰ τοῦλάχιστον τὸν μῆνα
 νὰ πέρνετε τὸν καθαρὸ ἀέρα ὅτῃν Ἀθήνα.

Τί σὰς κοστιζοῦν δὴ καὶ τρεῖς ἐμπιστοσύνης ψῆφοι,
 ἀφοῦ γι' αὐταῖς τὸ Κεντρικὸν γενναίως σὰς πληρώνει;...
 κι' ἂν ἀπ' τὴν πείνα τὴν πολλὴν τὸ ἀντερό μας στρήψῃ
 καὶ τὴν παραδαρμένην του καθένας μας πλακῶνῃ,
 ἄλλ' ἡ δική σας ἡ κοιλιὰ εὐρίσκειται γεμάτη
 κι' οὐδέποτε τοὺς νησιτικούς πιστεύουν οἱ χορτάτοι.

Καὶ τώρα ὁ Θεόδωρος καταστεφανωμένος
 ἐπάνω εἰς τὰς δάφνας τοῦ ἀπλόνητ' ἐν εἰρήνῃ,
 κι' ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ ροδεροῦ πολέμου κουρασμένος
 τὸν Παππαμιχαλόπουλον Πρωθυπουργὸν προτείνει.
 Ὁ Παππαμιχαλόπουλος!.. πατρίς γλυκεῖα, βάστα...
 καὶ τοῦτος εἶναι ἀδελφὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν πάστα.

Τὸν Παππαμιχαλόπουλον διάδοχον κηρύττει...
 ὦ! ἀφετέ με τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους νὰ οἰκτεῖρω!..
 καὶ σὺ, ὦ φίλε σεβαστὲ καὶ φῶς μου Μολαῖτη,
 στρώσε τὸ ἄσπρο σου μπράτσο σου ἀπάνω του νὰ γύρω,
 καὶ τὴν Ἑλλάδα νὰ ἰδῶ μεγάλην καὶ ὠραίαν,
 κι' εἰς τὰ Ταμεῖα βόσκουσιν τῶν φίλων τὴν παρέαν.

Τὸν ἄξιον διάδοχον τοῦ λαύρου Δεληγιάννη
 ψηφίσατέ τον ὅλοι σας μὲ χέρια καὶ ποδάρια,

κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος εἰμπορεῖ πολέμους νὰ μᾶς κἄνῃ
 ἐκεῖνος μὲ τὰ λάχανα κι' αὐτὸς μὲ τὰ παντζάρια.
 Οὐγοῦ! καὶ φέρτεν τὰ βιολὰ καὶ φέρτεν μπασιλίσια
 κι' ὁ Μολαῖτης ἔρχεται νὰ μᾶς ταῖσῃ φόλας.

Ἐν τούτοις πάλιν γύρω μου σὰς κατακαμάρων
 καὶ σὰς γλυκάσπάζομαι ἀπὸ καρδίας μέσης,
 ἐν γεγωνυῖα δὲ φωνῇ σὰς διαβεβαίνω
 πῶς εἶναι μ' ὅλους φιλικαὶ τοῦ ἔθνους μας αἱ σχέσεις
 ἂν καὶ μᾶς ἐμπλοκάρισαν οἱ τῆς Εὐρώπης στέλαι
 καὶ εἶναι οἱ λιμένες μας ἀποκλεισμένοι ὅλοι.

Ἄλλ' ὅμως μὴ ταράττισθε, Δουζῖναι πατριῶτα,
 καὶ ἂν πατοῦν τὴν Σκίαθον Αὐστριακοὶ προδότες
 κι' Αὐστριακὸν ἀτμόπλοιοι σὰς ἔφερ' εἰς Ἀθήνας,
 γράφει πολλὰ ὑπὲρ ἡμῶν ὁ τάδε καὶ ὁ δεινός,
 καὶ ὁ φιλέλλην Δερουδὲλ ἀφήσας τὸ Παρίσι
 εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔφθασε τὸ αἷμα του νὰ χύσῃ.

Ποτὲ δὲν εἶδε ἄλλοτε τὸ ἔθνος μας τὸ τλήμον
 τοσοῦτον αἰσθημα στοργῆς καὶ καλοκαγαθίας,
 καὶ ἤδη ὁ Γεννάδιος κι' ὁ κύριος Φιλήμων
 βεβαίως θὰ μεγαλαυχοῦν διὰ τὰς συμπαθείας.
 Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας κι' ἡμεῖς,
 κηρύττομεν τὴν ἐναρξιν τῆς νέας πληρωμῆς.

Ἀγγελία
 γιὰ βιβλία.

Μαγειρικῆς ἀρίστης ἑξαίρετον βιβλίον
 θὰ εὕρῃ ὅστις θέλει νὰ τρέφεται καλὰ
 εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
 ὁδὸς Αἰόλου, κάτω ὅτ' ὀσπῇ τοῦ Μελά.
 Πρὸς τούτοις θὰ εὕρῃτε καὶ εἰς τιμὴν μετρίαν
 τοῦ Θεουκυδίδου ὁλὴν σχεδὸν τὴν ἱστορίαν,
 σαφῶς παραφρασμένην ὑπὸ τοῦ Φιλαλήθους
 πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων καὶ φωτισμὸν τοῦ ἔθνους.

Ἱστορία ἐθνικὴ
 Παπαρηγοπουλική.

Κι' ἄλλα πεύχη βγήκαν τώρα
 κι' ὅσο πᾶν πέρνει φόρα,
 κι' ὅποιος θέλει ν' ἀγοράσῃ
 τὸν παρὰ του δὲν θὰ χάσῃ.
 Ὁ Ἀνέστης τὴν ἐκδίδει
 τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδου.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' οὐ τυπογραφεῖτο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαιτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφανε τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτια ἡμέρα συζητοῦνται,
 μὲ μπακιλίδες καμπόσους, — κατὰ τῆς ἑξῆς ἄλλους τόσους,
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.